

малката зелена гжсеница и тя си спѣше и спѣше.

Почна да вали и снѣгъ, който постилаше планинитѣ и ги обличаше съ своето бѣло, меко зимно палто, той покри ливадата, храсталацитѣ и пашкула. Но малката зелена гжсеница все спѣше и спѣше... Тя спа, догдѣто сѣверниятъ вѣтрърь сладко люлѣеше нейната люлчица.

Но ето снѣгътъ почна да прибира своята бѣла покривка и се втурна шумно и весело къмъ страната на ледоветѣ и на снѣговетѣ. Изворитѣ и рѣкитѣ изкочиха отъ своята ледена покривка и се затекоха отъ планинитѣ да търсятъ морето. Дърветата се облѣкоха съ своитѣ зелени листа, а цвѣтята бързо-бързо показваха своитѣ весели главички отъ черната земя и почнаха да се усмихватъ на слънцето. Тогава се събуди и малката зелена гжсеница. Тя изпъшка въ пашкула и се силно-силно протегна. Това бѣше въ единъ топълъ пролѣтенъ день. Дойде и брѣмливата пчеличка и почна да заобикаля своитѣ стари приятели въ ливадата. Тя долетѣ и до пашкула, надникна надъ него, но какво чудо! — той бѣше празенъ. А тамъ до него не лежеше грозната, малка зелена гжсеница; тамъ бѣше кацнала една кафяна полска пеперуда, която си изтѣгаше крилата и се готвѣше да хвъркне.

Пеперудка.

Пеперудка мила,
Пъстра, лекокрила,
Хвърка надъ трѣвата,
Крие се въ цвѣтята.

Гониме я ние
Весели, засмѣни,

А пкъъ тя се крие
Изъ трѣви зелени.
Шапкитѣ си хвърлимъ
Да я уловиме,
Току що я зърнемъ,
Ей я, че извие! х.